

beschouwd, zodat de vordering van de beroofde (of van zijn erfgenamen) diende te worden afgewezen.

Tegen deze rechtsongelijkheid kwam de eerder genoemde commissie-Meijers in verweer. Meijers zelf had trouwens al in een vroeg stadium duidelijk gemaakt dat hij niet bereid was, zich bij de bedoelde bepaling van F 272 neer te leggen: hij had zijn effecten bij Lippmann-Rosenthal ingeleverd en deze roofofbank had ze laten verkopen – welnu, in januari '46 maakte Meijers door middel van een advertentie in de *Nationale Rotterdamse Courant* bekend dat wie de effecten die hem hadden toebehoord (hij gaf er de soort en de nummers van op), zou kopen, door hem zou worden beschouwd als bezitter te kwader trouw. Mr. Sanders ging vervolgens in een aantal gevallen optreden voor de belangen van bepaalde beroofden die van de Afdeling Effectenregistratie hun effecten niet hadden teruggekregen – dat laatste betekende dat zij slechts een vordering hielden op de boedel van Lippmann-Rosenthal die die effecten had laten verkopen, en welke uitkeringen uit die boedel gedaan zouden kunnen worden, wist in de eerste naoorlogse jaren niemand.

Zo ging Sanders, optredend namens een Joodse inwoner van Bussum, in de herfst van '49 in beroep tegen de ruim een jaar eerder gevallen beslissing van de Afdeling Effectenregistratie die één aandeel à f 1000 Koninklijke Nederlandse Petroleum Maatschappij in het bezit had gelaten van degenen die het in 'regelmatig beursverkeer' had verworven. Volgens Sanders was, aldus werd zijn betoog in de uitspraak van een van de Amsterdamse Kamers van de Afdeling Rechtspraak samengevat,

'van regelmatig beursverkeer in de bezettingstijd geen sprake geweest, omdat ter beurze op grote schaal aan de Joden ontnomen, gestolen effecten verhandeld werden, dit van algemene bekendheid was en deze handel in strijd was met de reglementen en gebruiken van de beurs.'

Wie op de beurs effecten had laten kopen, had het risico gelopen dat hem gestolen effecten geleverd werden – hij kon dus, aldus Sanders, in tegenstelling tot wat F 272 terzake bepaalde, niet beschouwd worden als koper te goeder trouw.

Dit betoog werd door de betrokken Kamer afgewezen. 'De wetgever', aldus zijn uitspraak,

'heeft deze regeling . . . gemaakt op een tijdstip dat hij volkomen op de hoogte was van wat zich in de bezettingstijd ter beurze had afgespeeld, derhalve ook van het geregeld meedoen aan de handel ter beurze door Lippmann-Rosenthal-Sarphatistraat. . . Dit meedoen heeft de wetgever dus niet belet om dit beursver-